

— Francijas Republika nav izpildījusi pienākumus, kas tai uzlikti saskaņā ar EK līguma 43. un 49. pantu, un piespriet Francijas Republikai atlīdzināt izdevumus.

Pamati un galvenie argumenti

Atļauju saņemšanas kārtība personām, kuras veic uzņēmējdarbību citā dalībvalstī un kurām līdzīgos apstākļos nav izsniegta atļauja savas izcelsmes dalībvalstī, ir raksturīga ar tās kārtības tūri mehānisku piemērošanu, kas attiecas uz personām, kuras sniedz pakalpojumus Francijā, un neņem vērā jau savā izcelsmes valstī norādītos pierādījumus un garantijas. Francijas atļaujas piešķiršanas kārtības piemērošana šādos apstākļos pārsniedz to, kas ir nepieciešams attiecīgo mākslinieku interešu aizsardzībai. No otras puses, aģentūras darbības interešu kritērijs mākslinieku nodarbinātības nepieciešamības kontekstā piešķir par atļauju izsniegšanu vai atņemšanu atbildīgajam Darba ministram pilnīgi diskrecionāru varu izslēgt pakalpojumu sniedzēju no ārvalstīm, jo pastāv pietiekams skaits Francijas aģentūru, kurām ir licence Francijā.

Pieņēmums, ka mākslinieks, kas uzskatāms par pakalpojumu sniedzēju savas izcelsmes dalībvalstī, kur viņš parasti sniedz līdzīgus pakalpojumus, ir darbinieks, ir ierobežojums pakalpojumu brīvai aprītei tiktāl, ciktāl šis pieņēmums aizliedz vai apgrūtina tā pakalpojuma sniedzēja darbību, kas sniedz pakalpojumus citā dalībvalstī, kur viņš likumīgi nodrošina līdzīgu pakalpojumu sniegšanu, un pārsniedz to, kas ir nepieciešams, lai izpildītu šī pieņēmuma pamatā esošus mērķus. Turklāt, šis pieņēmums ir ļoti grūti atspēkojams, un tā sekas ietekmē ne tikai sociālo nodrošinājumu, bet arī apmaksātos atvaļinājumus un papildus pensiju kārtību. Pat, ja pieņēmums vienādi attiecas uz attiecīgās valsts un uz citu dalībvalstu māksliniekiem, tas ir ierobežojums, kas apgrūtina vai padara mazāk pievilcīgas to mākslinieku darbības, kas veic uzņēmējdarbību dalībvalstī, kur viņi likumīgi sniedz analogus pakalpojumus, un kas nav samērīgi ar sasniedzamo mērķi.

Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu, ko ar 2004. gada 15. jūnija lēmumu izteica Court of Appeal (Anglija un Velsa), Civil Division lietās Michael Jason Clarke pret Frank Staddon Ltd un J.C. Caulfield, C.F. Caulfield un K.V. Barnes pret Marshalls Clay Products Ltd

(Lieta C-257/04)

(2004/C 217/25)

Eiropas Kopienu Tiesā izskatīšanai ir iesniegts lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu, kas izteikts ar Court of Appeal (Anglija un Velsa), Civil Division 2004. gada 15. jūnija lēmumu, lietās Michael Jason Clarke pret Frank Staddon Ltd un J.C. Caulfield, C.F. Caulfield un K.V. Barnes pret Marshalls Clay Products Ltd un ko Tiesas kanceleja saņēmusi 2004. gada 16. jūnijā.

Court of Appeal, Civil Division lūdz Tiesu lemt par šādiem jautājumiem:

1. Vai no līguma izrietošais noteikums starp darba devēju un darbinieku, kurš nosaka, ka noteikta darbiniekam izmaksājamā atalgojuma daļa kalpo par atvaļinājuma samaksu (noteikums, kas ir pazīstams kā darba algā ietvertā samaksa par atvaļinājumu, kas netiek izmaksāta tieši darbinieka atvaļinājuma laikā, bet gan visa gada garumā [a rolled up holiday pay]), pārkāpj darbinieka tiesības uz gadskārtējā atvaļinājuma samaksu Padomes Direktīvas 93/104/EK (1993. gada 23. novembris) par dažiem darba laika organizācijas aspektiem 7. panta izpratnē ⁽¹⁾?
2. Vai atbilde uz 1. jautājumu būtu savādāka, ja darbinieks saņemtu šo samaksu pirms un pēc attiecīgā saistošā noteikuma stāšanās spēkā tā, ka noteikuma izpildes rezultātā netiktu nodrošināta papildu samaksa, bet gan drīzāk pie darbinieka atvaļinājuma apmaksas pievienota daļa no izmaksājamā atalgojuma?
3. Ja atbilde uz 1. jautājumu ir apstiprinoša, vai tas, ka tiek veikts maksājums avansā un vēlāk tiek izdarīts ieskaits par saskaņā ar Direktīvu pienākošo summu, ir tiesību uz gadskārtējo apmaksāto atvaļinājumu pārkāpums saskaņā ar 7. pantu?
4. Vai, nolūkā ievērot Direktīvas 93/104/EK 7. panta noteikto pienākumu darbiniekam nodrošināt apmaksātu gadskārtējo atvaļinājumu vismaz četru nedēļu garumā, darba devējam samaksa ir jāveic noteiktajā laikā, vai arī 7. panta prasību izpildei pietiek veikt samaksu pa daļām visa gada garumā?

⁽¹⁾ Padomes 1993. gada 23. novembra Direktīva 93/104/EK par dažiem darba laika organizācijas aspektiem, OV L 307, 13.12.1993., 18-24. lpp.

Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu, ko izteica High Court of Justice, un persona, kuru iecēla amatā Lord Chancellor saskaņā ar 1994. gada likuma Par preču zīmēm 76. pantu, ar High Court of Justice 2004. gada 16. jūnija lēmumu lietā Elizabeth Emanuel pret Continental Shelf 128 Ltd

(Lieta C-259/04)

(2004/C 217/26)

Eiropas Kopienu Tiesā izskatīšanai ir iesniegts lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu, kas izteikts ar 2004. gada 16. jūnija High Court of Justice lēmumu, un persona, kuru iecēla amatā Lord Chancellor saskaņā ar 1994. gada Likuma par preču zīmēm 76. pantu, par apelāciju, ko 2004. gada 26. maijā iesniedza Preču zīmju reģistrs lietā Elizabeth Emanuel pret Continental Shelf 128 Ltd un ko Tiesas kanceleja saņēmusi 2004. gada 16. jūnijā.

High Court of Justice lūdz Tiesu lemt par šādiem jautājumiem:

PADOMES DIREKTĪVAS NR. 89/104 (1) 3.1. PANTA (g) APAKŠPUNKTS

1. Vai preču zīme ir uzskatāma par sabiedrību maldinošu un to neregistrē saskaņā ar 3.1. panta (g) apakšpunktu šādos apstākļos:
 - a) ar preču zīmi saistīta reputācija tika nodota kopā ar uzņēmumu, kurā ražoja preces, uz kurām šī preču zīme attiecas;
 - b) pirms preču zīmes nodošanas būtiskai attiecīgās sabiedrības daļai preču zīme saistījās ar to, ka to preču dizaina veidošanā vai preču izveidē, saistībā ar kurām preču zīme tika lietota, ir iesaistīta noteikta persona;
 - c) pēc preču zīmes nodošanas preču zīmes saņēmējs iesniedza pieteikumu preču zīmes reģistrācijai;
 - d) pieteikuma iesniegšanas laikā būtiska attiecīgās sabiedrības daļa kļūdaini uzskatīja, ka preču zīmes lietošana norāda uz to, ka preču dizaina veidošanā un preču izveidē, saistībā ar kurām preču zīme tika lietota, noteikta persona joprojām tika iesaistīta, un šī pārliecība iepirkšanās laikā ietekmēja šīs sabiedrības daļas rīcību?
2. Ja atbilde uz 1. jautājumu nav viennozīmīgi apstiprinoša, kādi citi faktori ir jāņem vērā, izvērtējot, vai preču zīmei piemīt tāds raksturs, ka tā ir uzskatāma par sabiedrību maldinošu un to neregistrē saskaņā ar 3.1. panta (g) apakšpunktu un, jo īpaši, vai ir nozīme tam, ka maldināšanas iespējamība laika gaitā varētu mazināties?

PADOMES DIREKTĪVAS NR. 89/104 12.2. PANTA (b) APAKŠPUNKTS

3. Vai reģistrētajai preču zīmei ir tendence maldināt sabiedrību, ja no tās lietošanas gūst labumu īpašnieks vai kāds cits ar viņa piekrišanu, un līdz ar to preču zīme ir atceļama saskaņā ar 12.2. panta (b) apakšpunktu šādos apstākļos:
 - a) reģistrētā preču zīme un ar to saistītā reputācija tika nodota kopā ar uzņēmumu, kurš ražoja preces, uz kurām šī preču zīme attiecas;
 - b) pirms nodošanas būtiskai attiecīgās sabiedrības daļai preču zīme saistījās ar to, ka to preču dizaina veidošanā vai preču izveidē, attiecībā uz kurām preču zīme tika lietota, tika iesaistīta noteikta persona;
 - c) pēc nodošanas tika iesniegts pieteikums par reģistrētās preču zīmes atceļšanu;
 - d) pieteikuma iesniegšanas laikā būtiska attiecīgās sabiedrības daļa kļūdaini uzskatīja, ka preču zīmes lietošana norāda uz to, ka preču dizaina veidošanā un preču izveidē, attiecība uz kurām preču zīme tika lietota, noteikta persona joprojām tika iesaistīta, un šī pārliecība iepirkšanās laikā ietekmēja šīs sabiedrības daļas rīcību?
4. Ja atbilde uz 3. jautājumu nav viennozīmīgi apstiprinoša, kādi citi faktori ir jāņem vērā, izvērtējot, vai reģistrētā preču zīmei ir tendence maldināt sabiedrību, ja no tās lietošanas gūst labumu īpašnieks vai kāds ar viņa piekrišanu, un tādējādi preču zīme ir atceļama saskaņā ar 12.2. panta (b) apakš-

punktu, un, jo īpaši, vai ir nozīme tam, ka maldināšanas iespējamība laika gaitā varētu mazināties?

(1) Padomes Pirmā direktīva 89/104/EEK (1988. gada 21. decembris), ar ko tuvina dalībvalstu tiesību aktus attiecībā uz preču zīmēm, OV L 40, 11.2.1989., 1.-7. lpp.

Prasība pret Itālijas Republiku, ko Eiropas Kopienu Komisija iesniedza 2004. gada 17. jūnijā

(Lieta C-260/04)

(2004/C 217/27)

Eiropas Kopienu Tiesā 2004. gada 17. jūnijā izskatīšanai ir iesniegta prasība pret Itālijas Republiku, ko cēla Eiropas Kopienu Komisija, kuru pārstāv K. Wiedner, C. Cattabriga un L. Visaggio, pārstāvji.

Eiropas Kopienu Komisijas prasījumi Tiesai ir šādi:

— atzīt, ka Finanšu ministrijai atjaunojot 329 koncesijas līgumus derību rīkošanai zirgu skriešanās sacīkstēs, pirms tam neizsludinot konkursu, Itālijas Republika ir pārkāpusi caurskatāmības pamatprincipu un paziņojuma pienākumu, kas izriet no Līguma noteikumiem par brīvību veikt uzņēmējdarbību (43. un turpmākie panti), tāpat arī pakalpojumu sniegšanas brīvības principu (49. un turpmākie panti);

— piespriest Itālijas Republikai atlīdzināt izdevumus.

Pamati un galvenie argumenti

Kaut arī derību rīkošana un likmju pieņemšana zirgu skriešanās sacīkstēs neietilpst Direktīvas 92/50/EEK par procedūru koordinēšanu valsts pakalpojumu līgumu piešķiršanai (1) piemērošanas jomā, no sprieduma lietā C-324/98 Telaustria (2) izriet, ka valstu iestādēm, kas piešķir šādas koncesijas, tomēr ir jāievēro Līguma pamatprincipi, un, konkrēti, diskriminācijas aizlieguma princips pilsonības dēļ, kas ietverts EK līguma noteikumos par brīvību veikt uzņēmējdarbību un pakalpojumu sniegšanas brīvību (attiecīgi, 43. un turpmākie panti un 49. un turpmākie panti).

Tādējādi gan uz koncesijas līgumu piešķiršanu, gan uz to pagarināšanu un atjaunošanu attiecas minētie principi. Kopienu tiesībās koncesijas līguma pagarināšana vai atjaunošana ir līdzvērtīga jauna koncesijas līguma noslēgšanai, kurai tādēļ jānotiek, ievērojot šīs tiesības.

Kā Tiesa ir norādījusi 1999. gada 18. novembra spriedumā lietā C-275/98 Unitron Scandinavia un 3-S (3), diskriminācijas aizliegums pilsonības dēļ "jo īpaši, nozīmē caurskatāmības pienākumu, kas ļauj konkursa rīkotājam pārliecināties par tā ievērošanu".